

לשמוע | לראות | לחשוב

פודקאסט על מחול עכשווי בישראל

איריס לנה וילי נתיב

<https://www.hayotmahol.com/>

ירושלים/מונטריאול בין דחייה ושותפות

עם

אלעד שכטר

תמליל פרק 49

מתוך הסדרה

חיבורים וגופים חיים: מחול מגיב ל-7.10 ולמלחמה

בהשתתפות

אלעד שכטר רקדן, כוריאוגרף, יזם תרבות, מייסד ומנהל אמנותי של 'ק.ט.מ.ו.נ', קבוצת מחול בירושלים, ופסטיבל 'מיפו עד אגריפס'.
יזם הפרויקט "בין הסדקים" – תכנית לשיתוף פעולה בין יוצרי מחול מירושלים ומונטריאול, קנדה.

ההקלטה נערכה בנובמבר 2024, בספרייה והארכיון הישראלי למחול בבית אריאלה, תל אביב תמליל: 'חיות מחול'

נוסח ציטוט:

אלעד שכטר. [ירושלים/מונטריאול: בין דחיה ושותפות](#). פודקאסט 'חיות מחול' [תמליל פרק 49].
בתוך: חיות מחול ילי נתיב ואיריס לנה.

אתם מאזינים ל'חיות מחול' – פודקאסט על המחול העכשווי בישראל, 'חיות מחול' עם איריס לנה וילי נתיב.

והפעם: ירושלים/מונטריאול: מסע מפותל בין דחיה ושותפות, עם אלעד שכטר, מתוך סדרת הפרקים 'חיבורים וגופים חיים'.

ילי: היי איריס

איריס: היי ילי

ילי: במסגרת שיחות שאנחנו עושות על מחול בעקבות השביעי באוקטובר והמלחמה, אנחנו נמצאות פה בספרייה למחול בבית אריאלה בתל אביב, עם אלעד שכטר, כוריאוגרף ומנהל אמנותי של קטמון דאנס בעיר ירושלים. שלום אלעד

אלעד: שלום רב

ילי: אלעד, אתה מעורב כבר כמה שנים בפרויקט שנקרא "בין הסדקים", שזו תוכנית משותפת בין ירושלים ומונטריאול, נכון? אנחנו נרצה לדבר היום על קורות התוכנית הזאת בעקבות המלחמה, אז בוא תספר לנו קצת על התוכנית, על הפרויקט הזה, ונמשיך משם.

אלעד: מעולה. אז אולי חשוב להגיד איך היא נולדה. היא נולדה במפגש מאוד מאוד אקראי שלי עם אוצרת יהודייה שחיה במונטריאול, ד"ר דינה דוידה, שהיא לימדה באוניברסיטת קונקורדיה כוריאוגרפיה ומחול. היא גדלה ב-LA, היא הצטרפה לסטיב פקסטון והייתה חלק מהמובמנט הזה של קונטקט אימפרוביזישן, הגיעה למונטריאול בשנות השבעים, בעצם בעקבות הקונטקט

אימפרוביזישן, והקימה את ה-presenting house הראשון שנמצא בקנדה, שפעם ראשונה הציג מחול עכשווי במונטריאול. אני הגשתי אחת מהעבודות שלי, כמו שאנחנו עושים הרבה, כוריאוגרפים, שולחים, יש קול קורא, הגשתי, ואני מקבל אימייל בחזרה שאומר: "אנחנו לא מציגים אמנים בינלאומיים בכלל, לא יודעת איך שמעת עלינו, אבל אתה נשמע לי מעניין, אז אני רוצה לדבר איתך". והשיחה הזאת התארכה לארבע שעות, אנחנו פשוט ארבע שעות ישבנו ודיברנו, וגילינו שיש ממש, אני יכול להגיד שאני פשוט, אין לי הרבה מקרים שאני מתאהב כל כך מהר, ועוד משיחת סקייפ כזאת, אבל ממש עם דינה זה היה אהבה משיחה ראשונה, ממבט ראשון. היא באמת אישה מאוד מאוד מרשימה, היא ממש הובילה את כל הסצנה של המחול העכשווי במונטריאול לאיפה שהיא נמצאת היום. רק שנעשה איזשהו מספרים - אז במונטריאול, רק בעיר מונטריאול, שהיא עיר של מיליון איש בערך, יש שם סצנה שמוערכים כחמש מאות כוריאוגרפים. יש שם באמת, תמיכה משלוש ממשלות, זאת אומרת מהמשלה הפדרלית הקנדית, מממשלת קוויבק, ומממשלת מונטריאול, או עיריית מונטריאול. ובנוסף לזה, יש כל מיני גרנטים נוספים.

ילי: זה יוצא דופן בקנדה, מבחינת הסתכלות על ערים אחרות?

אלעד: מאוד יוצא דופן. בכלל, קוויבק ומונטריאול הן מאוד עשירות בתמיכה למחול. כשנגיע לקראת אמצע או סוף השיחה, אז גם נדבר על זה, או על מה קורה, התמורות שקורות שם עכשיו. אבל בעצם מה שאני גיליתי, זה איזושהי סצנה מאוד מאוד עשירה, שיש בה בתוכה, היא מאוד מזכירה את הסצנה שלנו בישראל.

איריס: חוץ מאשר בעניין התמיכות.

אלעד: חוץ מאשר בעניין התמיכות. זאת אומרת, המריבה היא אותה מריבה, ותחושת החוסר והעוני היא אותה תחושת חוסר ועוני, אבל...

איריס: אבל עם פחות אפסים.

אלעד: פחות אפסים, ופה היא יותר מבוססת מאשר שם. יש לה על מה להסתמך.

איריס: זה היה רגע של התמרמרות.

אלעד: אבל בעיקר מה שעניין אותי, אני ביקרתי בפעם הראשונה במונטריאול ב-2016, ומאז חזרתי כל שנה לפחות פעם אחת. כל פעם בשביל להכיר קצת יותר את הסצנה, קצת יותר להבין מי פועל, איך פועל, מה פועל. יש שם מודלים מאוד מאוד מורכבים, מאוד מעניינים.

ילי: לתמיכה?

אלעד: לאו דווקא לתמיכה, לפעולה.

איריס: פלטפורמות.

אלעד: פלטפורמות – להקות רפרטואריות, להקות שעובדות רק עם כוריאוגרפים מסוימים. יש שם ממש, במונטריאול יש presenting house, זאת אומרת מרכזים כוריאוגרפיים שמציגים רק אמנים בתחילת דרכם. יש אחר כך מרכזים שמציגים אמנים בהמשך דרכם. אחר כך יש בעצם את הסדרות הגדולות שהם ממש מציגים אמנים כבר יותר שיצרו ועשו. ובתוך זה יש גם כן הרבה מאוד סוכנים או distributors.

איריס: ה-2016 ובסמוך, זה היו דברים שקשורים בעבודה שלך ככוריאוגרף או שעניין הריטריט והמחשבה על מחול ישראלי בכלל, ועל קטמון בכלל ושיתופי פעולה ושיתופי פעולה, זה... איפה? אלעד: נהדר, את ממש מכוונת אותי. כשאני הגעתי ב-2016 למונטריאול ופגשתי את דינה הם היו בדיוק, טנג'אנט (Tangente Danse House) ה-presenting house שהיא הקימה, היו בדיוק באיזשהו שלב שנמאס להם מאירופה. הם עמדו מאוד כנגד ה-eurocentric thought, והם חיפשו שיתופי פעולה במקומות אחרים. ואני הגעתי וישר ילי: מהמזרח התיכון.

אלעד: כן, מהמזרח התיכון, מאיזשהו מקום שהוא מאוד מאוד דומה למונטריאול במרחק מאירופה. וזה כאילו, גם מבחינת כמות השעות של הטיסה, אבל גם רעיונית, מאוד שונה. זאת אומרת, המחול הוא אחר, הקהל הוא אחר, הארגון של התמיכות הוא אחר, ולכן בעצם נוצר שם איזשהו משהו שהוא מאוד מיידי. ומראש, עוד ב-2016 שדיברנו בשבועיים שביליתי שמה, היה ברור לשנינו שאנחנו לא רוצים שותפות שהיא "אני אציג אותך-אתה תציג אותי". המחשבה הייתה ליצור איזשהו חליפין, איזשהו שיתוף פעולה, שהוא באמת מייצר איזושהי למידה הדדית על מה זה סצנת מחול, למה יש יצירה של מחול, מדוע אנחנו בכלל "נשואים" לדבר, מאמינים בדבר. מה יש במחול שהוא באמת מייצר איזשהו שינוי חברתי, ושהוא מרכיב מהותי בתוך איזשהו מירקם של חברה.

איריס: והריטריט נוצר כבר אז? ניסחתם אותו או שנכנסת לתוך פלטפורמה קיימת?

אלעד: הריטריט של הכוריאוגרפים, זאת אומרת, במהלך השנים, מ-2016 עד 2020, שנולד הרעיון של הריטריט, היו כל מיני שיתופי פעולה, כל מיני דברים שתמכנו בהם. כמו למשל, ברור חילופי משלחות לכל מיני פסטיבלים.

ילי: איך עשיתם את זה, במשרד החוץ?

אלעד: דרך משרד החוץ.

ילי: איזה ארגונים היו מעורבים בזה?

אלעד: משרד החוץ, עיריית ירושלים, עיריית מונטריאול, הממשלה הקוויבקית, השגרירות של ישראל בקנדה – כל פעם, קצת מפה וקצת מפה, היה אפילו...

איריס: אנשים נסעו מפה לפה, זאת אומרת...?

אלעד: גם היו כוריאוגרפים שנסעו לשם למידת הסצנה, או לשם התנסות. כמו עדו פדר, ורובי אידלמן, סופי קראנץ. ובהמשך כמובן בריטריט, תכף נדבר עליו, אבל דנה רוטנברג, וחי כהן, ויוליה מז'צקאיה. במהלך השנים עשינו כל מיני דברים, וגם הזמנו, כמובן, לעשות פה בישראל. למשל דיוויד שפורר, שהוא מרצה בקונקורדיה למחול ווידאו, והוא הגיע ועשה שיתוף פעולה עם הסטודנטים של תואר שני באקדמיה למוזיקה ומחול. הוא גם העביר להם סדנה, וגם הייתה אינסטליישן בגלריה שנקראת ביתא Beta בירושלים. אינסטליישן של One Thousand Candles, שמתעסקת בתכנים יהודיים ובהדלקת נרות, ובתנועתיות של הדלקת נרות, בכל רחבי אמריקה, הצפונית והדרומית. אז היו כל מיני.. בתקופה של ה-COVID ב-2020, היו Cross-Residencies, זה אומר שאנחנו חברנו לכמה מרכזים במונטריאול וגם בקוויבק, בקוויבק סיטי, ויצרנו איזשהו מודל, שבו כוריאוגרפים תמכו אחד בשני. זאת אומרת, האפשרות, אם אנחנו ניקח אותנו ל-COVID, אז היה אפשרות לעשות חזרות, אבל אי אפשר היה להופיע באיזושהי תקופה מסוימת, בטח בקנדה, ופה גם. ומה שעשינו זה עשינו קרוס-רזידנסי – הפגשנו בין יוצרים, כוריאוגרפים מקנדה ועם ישראל באמצעות זום, והם יצרו איזשהו שיח. חלק מהם עבדו ממש עם אותם רקדנים, חלק מהם רק נתנו איזושהי ביקורת בונה, איזושהי תמיכה.

איריס: ליווי אומנותי –

אלעד: ליווי אומנותי, בדיוק.

ילי: מי היה המעורב מפה?

אלעד: מעיין ליבמן-שרון, מאי זרחי, אורי לנקינסקי ועוד. –ועוד, כן, ועוד. וגם משם היו כל מיני סופר סטרוס, כמו למשל אנדריאה פנייה שפתחה את ה-Venice Biennale למחול ככוריאוגרפית. אז היא קיבלה מאיתנו תמיכה עבור הפרויקט הזה. ומלני דה מרז, שגם כן הופיעה, אנדרו טה, שהוא... אנדרו טה, תמכנו בו בעצם להגיע הנה. היום אני לא חושב שהוא יגיע אי פעם לישראל.

ילי: כן.

איריס: כן, הגענו.

אלעד: והגענו, כן. נכון. ב-2020 אני, גם כי השתתפתי בכל מיני ריטריטים לאמנים בעבר, החלטתי שאני רוצה לעשות ריטריט לכוריאוגרפים בינלאומי. והתחלתי, בהתחלה התחלנו עם טנג'אנט, זה

לא הצליח, ואז מצאנו, היו עוד זה כמה דרך, ואז מצאנו את מונטריאול דאנס. מונטריאול דאנס היא להקה רפרטוארית שאין בה כוריאוגרף או רקדנים שעובדים בשביל הלהקה, אלא בעצם היא להקה רפרטוארית שמייצרת מפגשים בין כוריאוגרף לרקדנים, והם...

ילי: פר פרויקט.

אלעד: כן, פר פרויקט. והם במשך 17 שנים האחרונות מקיימים סדנה כוריאוגרפית לקהילת המחול במונטריאול, שבוע שלם, שבו הם מתנסים, מדברים, מזמינים 15 כוריאוגרפים כדי לדבר מה זה בכלל עשייה כוריאוגרפית. אז הם היו שותף מידי ומאוד נכון לנו. וביחד התחלנו לרקום את הדבר הזה. הפגישה הראשונה שלנו הייתה בינואר 2020. במרץ 2020 כולנו יודעים מה קרה, וזה נמשך ונמשך ונמשך, וכמובן שבמהלך הזמן הזה הגשנו בקשות למענקים מממשלת קנדה, ולא קיבלנו ולא קיבלנו. לבסוף, בסוף '22, אחרי שכבר עברנו איזשהו רגע עם זה, וגם העולם עבר רגע עם הקוביד, קיבלנו אישור לתמיכה בספטמבר '22 לקיים את הריטריט הזה, במתכונת של ריטריט כוריאוגרפים בינלאומי שבולל 30 כוריאוגרפים, כאשר אנחנו מזמינים את ה-30 כוריאוגרפים מכל העולם, על ידי המלצות של מובילי דעה בכל העולם, לאו דווקא אוצרים. היה חשוב לנו לא לייצר איזושהי היררכיה שאוצרים מזמינים כוריאוגרפים, אלא דווקא לנסות לשבור את ההיררכיה הזאת, ואחר כך הקמנו איזושהי ועדה, שבחרה מתוך כל הכוריאוגרפים המומלצים, ובספטמבר '23 הודענו ל-30 כוריאוגרפים משמונה עשרה מדינות, חלקם גם כן כוריאוגרפים שפועלים בכמה זירות, שהם מוזמנים לשבוע לקוויבק ביוני '24.

ילי: רגע, אז בשאתה אומר אנחנו, אנחנו זה אתה ומי עוד?

אלעד: קבוצת מחול קטמון, שאנחנו בעצם התחייבנו לממן חצי מהסכום באמצעות התמיכה שיש לנו גם מקרנות ותורמים, וגם מפרויקט 'בין הסדקים', שזה פרויקטים מיוחדים במשרד התרבות.

ילי: ומי בצד השני?

אלעד: מונטריאול דאנס, מתוך המענק הקנדי שלהם, שהם קיבלו מקונסיי ד'זאר.

ילי: כן, המועצה.

אלעד: כן, מועצת התרבות.

איריס: אוקיי, אז הזמנתם 30 כוריאוגרפים.

ילי: מי בישראל, כן.

איריס: בוא נדבר רגע, בדיוק. את מי הזמנתם ומי לא בא?

ילי: מי עלה בגורלו?

אלעד: קודם כול, כמובן שלנו היה חשוב שתהיה נוכחות ישראלית משמעותית. א', כי חלק גדול ממה שאנחנו עושים, זה בתוך התוכנית הזאת. ו-ב', כי אנחנו מאמינים שעל ידי חשיפה ועל ידי יצירת קשרים בין-אישיים מאוד מאוד חזקים, אנחנו יכולים לתמוך בסצנה שנמצאת פה. ובטח בסצנה שנמצאת בירושלים באופן ספציפי. את מי שהזמנו... קודם כול, הוזמנו כ-20 כוריאוגרפים, הומלצו 20 כוריאוגרפים. הרבה, יסמין גודר, הלל קוגן, אני לא זוכר את כל השמות של ה-20, אבל גם היה לנו מאוד מאוד חשוב שתהיה נוכחות פלסטינית או שנוכחות, בוא נקרא לה, פרו-פלסטינית, איך שלא מסובבים את זה. ומתוך הכוריאוגרפים שהוזמנו בסופו של דבר בספטמבר 23' לריטריט שהתקיים ביוני 24', היו, מהכוריאוגרפים הישראלים, היו את דנה רוטנברג, חי כהן ואת יוליה מז'צקאיה, ומהכוריאוגרפים הפלסטינים היו את אסיל קופטי, רנד תהה וסחר דאמוני.

איריס: שגם הם ישראלים.

אלעד: שגם הם ישראלים.

ילי: הם אזרחי ישראל.

אלעד: היחידה שלא נופלת תחת ההגדרה הזאת של ישראלית, היא רנד תהה, שמסרבת לאמץ זהות ישראלית ולאמץ דרכון ישראלי ואזרחות ישראלית.

ילי: אבל רגע, תגיד שתי מילים באמת על כל אחד מהם, וגם אני אגיד שכל הסוגייה הזאת של זהות של ערבים אזרחי ישראל, היא מאוד מורכבת ומאוד נתונה...

איריס: היא תלויה בהחלטתם.

ילי: כן, נתונה לאופן שבו הם מנסחים את הזהות הזאת, אז אנחנו נזהר במה שאנחנו אומרים פה גם. אבל אם אתה יכול קצת לספר מי זה כל אחד לטובת המאזינים.

אלעד: בטח, אני אשמח שאמרת את ההערה הזאת

איריס: הדיסקליימר הזה

אלעד: הדיסקליימר הזה. כן, כי בתוך... ואנחנו טועים הרבה, ובתוך ההגדרות שלנו, אנחנו כמובן מייצרים איזשהן זהויות שהן לאו דווקא הזהויות שהיוצרים עצמם מגדירים את עצמם בצורה הזו. ובאיזשהו שלב שאנחנו היינו צריכים לבחור את השלושים כוריאוגרפים שהגיעו, אז ההשטחה הזו, שהיא לא נעשתה רק באלמנט הפלסטיני. היא כמובן נעשתה גם באלמנט של ה-Indigenous בקנדה, ושחורים, והיספנים ונשים וטרנסג'נדרס.

ילי: על כל הקשת.

איריס: כן, כל קשת הזהויות.

אלעד: כל הקשת המושטת.

איריס: אז מי בא ומי לא בא?

ילי: אז בואו, בואו נשמע עליהם.

אלעד: מי בא ומי לא בא? לצערי הרב, אף אחת מה... אסיל קופטי היא יוצרת מנצרת, שהיא יוצרת

בעיקר שם וגם כן במזרח ירושלים. היא מלמדת הרבה תלמידות.

ילי: היא אזרחית, מדינת ישראל.

אלעד: כמובן. היא מנצרת. זה אומר שהיא בעצם... -כן. כן, אזרחית של מדינת ישראל.

איריס: אוף אנחנו מסתבכים פה, אני מזיעה.

ילי: סחר?

אלעד: סחר דאמוני, בוגרת...

ילי: בוגרת הסמינר.

אלעד: נכון. משפרעם.

משפרעם.

נכון.

מהצפון, צפון ישראל.

וגם כן...

אלעד: אני יכול להגיד... אוקיי, ורנד תהה, רנד נולדה וגדלה בבית חנינא, במזרח העיר, ומזרח

ירושלים, וזה כמובן... היא לא אזרחית מדינת ישראל. והיא לא אזרחית מדינת ישראל, זה נכון.

למעשה ביוני האחרון, וזה הייתה אחת הסיבות שהיא לא הגיעה לריטריט, ביוני, היא נישאה לבן

זוג שלה בשנים האחרונות, שהוא מרמאללה, ובאמת חשוב להגיד שהמרחב הירושלמי של זהות

פלסטינית כן. -הוא מאוד מאוד מורכב, עוד הרבה יותר מאשר המרחב הישראלי. זאת אומרת,

אם אני יכול להגיד על אסיל קופטי ועל סחר, שהם באמת... המורכבות שלהם היא מורכבות מאוד

מאוד קשה, אבל אין להם ברירה, אלא לאמץ זהות ישראלית כזו או אחרת, אז אצל רנד זה לא

הסיפור.

איריס: צריך אולי להגיד שרמאללה מירושלים זה מרחק של שישה קילומטר?

משהו כזה, ואני גם יכול להגיד...

ילי: אולי נגיד שרמאללה זה בשטחים הכבושים?

איריס: אולי נגיד גם את זה?

אלעד: גם את זה.

איריס: אוקיי.

ילי: כדי לסדר את העניינים

איריס: זהו שזהו לא ממש מסדר אותם.

ילי: אוקיי, אז...

אלעד: אולי רק מסבך אותם.

ילי: אז קורה אוקטובר שבע

איריס: אז הם מוזמנים.

אלעד: הם מוזמנים, ואנחנו יוצאים באיזשהו פרסום מינימלי בשלב הזה, כי אנחנו מדברים על עוד שנה קדימה, מי נבחר לריטריט. זה קורה בספטמבר '23, וכולנו יודעים מה קורה בשביעי באוקטובר '23. כאמור, מה שמוביל אותנו בתוך התקציב של הריטריט הוא שהתקציב של הריטריט עומד על כ-100 אלף דולר, 400 אלף שקלים.

איריס: זה התקציב רק שלכם?

אלעד: לא, זה כל התקציב.

איריס: כל התקציב כולו

אלעד: של כל הריטריט - שבוע ריטריט, כולל כרטיסי טיסה לכולם, כולל אוכל וכו', וכו'. וסדנאות. וחצי מזה, זה משהו שאנחנו, או גייסנו, או אמורים לכסות. איריס: אני רגע רוצה להתעקש על עניין התקציב. אלעד: כן.

איריס: הוא מגיע גם ממשרד החוץ?

אלעד: באופן מאוד מינורי... כן. עכשיו שאת אומרת, זה נכון, כן. הוא מגיע גם ממשרד החוץ באופן מאוד מאוד מאוד מינורי, לידי 3,000 דולר קנדי, שזה...

איריס: אוקיי. אבל הלוגו שם.

אלעד: כן, באופן עקרוני, על אף שאנחנו כבר מראש, בגלל שידענו שזה עלול לגרום לאיזשהן בעיות

ילי: מראש לפני המלחמה?

אלעד: מראש לפני המלחמה. הבענו כלפי השגרירות שיכול להיות שאנחנו לא נוכל להשתמש בלוגו בפרסומים שלנו. אני יכול להגיד, כן, זה מפתיע, אבל אני יכול להגיד שרוב הנציגויות שנמצאות במקומות מאוד מאוד בעייתיים, טעונים כלפי ישראל, הנציגויות של ישראל לעתים מרשות לא להשתמש בלוגו של ישראל.

ילי: יש להם איזה גמישות. אז זאת אומרת שאתה מנסח לנו את המקום הזה, מונטריאול, כמקום שהוא מאוד טעון פוליטית?

אלעד: מאוד, כן, מאוד מאוד.

איריס: למרות שהיום כמעט וכבר אין מקומות שלא.

אלעד: זה נכון

איריס: או, פחות מקומות שלא

ילי: מדברים על לפני עוד

אלעד: ועל אף זה, אני רוצה להגיד שגם אני הייתי בנובמבר האחרון במונטריאול, וגם כמובן ביוני במונטריאול. מה שקורה שם באוניברסיטאות הוא מאוד מורכב עבור, שוב, בטח שזה מורכב כלפי מישהו שהוא מאוד ציוני, אבל גם אנשים שהם מאוד לא ציוניים, או שיש להם איזשהו ראייה יותר מורכבת, מרובדת על הסיטואציה שאנחנו נמצאים בה, גם עבור האנשים האלה זה מאוד מורכב. אני אסביר איך. זה שאתה עומד לפני הפגנה של 50 אלף איש שנמצאים בהפגנה, 50 אלף, ברחובות מונטריאול

איריס: פרו פלסטינית

אלעד: פרו פלסטינית. אין הרבה... אין לך, כאילו, אתה... החוסר נוחות הוא בא באופן בילד-אין.

איריס: חוסר נוחות רגשית, נפשית, או גם חשש פיזי?

אלעד: באופן אישי אין לי חשש פיזי. אני לא... אני גר בשכונת מוסררה, אני עושה קניות בשער שבם, ילדיי, גם בסופ"ש האחרון, הולכים לאל-מעאמל, שזה מרכז תרבות פלסטינית. אין לי... לי אין חשש. אני גר בעיר מעורבת. אני חי את חיי בצורה מעורבת לחלוטין. אבל, כשאתה נפגש עם איזה שהם מקרים, או כוריאוגרפים שמזהים אותך כמשהו שאתה לא, אז זה יכול להיות מאוד לא נעים.

איריס: זאת אומרת, שמים עליך סטיגמה מסוימת

אלעד: בדיוק ככה.

איריס: אומרים אתה ישראלי, אתה יהודי, אתה אשם?

אלעד: אתה ישראלי, אתה יהודי, אתה חושב...

איריס: כמו

אלעד: כמו. או אתה מאמין ב... או אתה תומך ב...

אלעד: תיכף אנחנו נגיע לענייני המימון שהיו עבור הריטריט, אז אולי באמת נגיע לשם.

ילי: כן

אלעד: אז אנחנו באוקטובר פורצת המלחמה, אנחנו מבינים שאת ה-200 אלף שקלים שאנחנו אמורים להשקיע בתוך הדבר הזה, לא נוכל להשקיע מכספי המדינה, וגם לא נוכל להניח שבוריאוגרפים שמגיעים במיוחד מקנדה, ומקוויבק באופן ספציפי, ישתפו פעולה עם...

ילי: ישראל?

אלעד: עם ריטריט שממומן על ידי ממשלת ישראל

ילי: כן.

איריס: ככה.

אלעד: ממש ככה. אנחנו מתחילים לקבל אימיילים, ובשיחות אישיות השותף הקנדי שלנו מתחילים לקבל איזשהם איומים שהם יזוהו כתומכי הג'נוסייד. קטמון בשלב הזה כבר נקראת לגמרי ארגון פרו-ציוני, התומך בג'נוסייד הפלסטיני. זה נמצא ברשתות החברתיות, זה כאילו...

איריס: ואין מה לעשות.

אלעד: ואין מה לעשות, וגם אני רוצה שנייה אחת להגיד שקטמון, הארגון אותו הקמתי לפני 12 שנים, הוא ארגון שתמך לאורך כל התקופה הזאת, ותומך לאורך כל התקופה הזאת בהרבה מאוד יצירה פלסטינית. זה תמיד היה לנו, זה לא... אנחנו לא עושים את זה כאיזה 'טוקן'. אני גם רוצה להגיד שהאתר של קטמון, הוא אחד האתרים היחידים של עולם המחול הישראלי שמתורגם לערבית ומוצג בערבית. אז...

איריס: ובכל זאת.

אלעד: ובכל זאת, כן, אני...

איריס: אפשר להתפלץ, לא? לקח לנו זמן להבין שזה מה שעומד לקרות. זאת אומרת...

ילי: אני חושבת שאלעד הבין את זה מהר מאוד. נכון?

אלעד: אני הבנתי את זה מהר מאוד רק כי לא היה לי ברירה. זאת אומרת, כבר בנובמבר 2023 נאמר לי בצורה חד-משמעית שאם אנחנו לא נחליף את הכסף מהממשלה הישראלית, הריטריט לא

יתקיים. זה החלום שלי, אני עובד על זה כבר ארבע שנים. אני הזמנתי, אני התחייבתי, אני פניתי ל-100 מובילי דעה בכל העולם כדי להגיד שזה הולך לקרות! ובאותו שלב בעצם אנחנו יוצאים לגיוס מקרנות אמריקאיות וקנדיות, כדי בעצם לייצר איזושהי הסכמה רחבה של קהילת המחול במונטריאול במיוחד, ואיזושהי היתכנות של הריטריט הזה, שהוא ריטריט בינלאומי, שכמובן הוא לא פוליטי, אבל אנחנו פוליטיים.

איריס: ואז מה קורה?

אלעד: ואז, בין ינואר לבין אפריל '24, ממש לא לפני הרבה זמן, אני פונה לעשרות קרנות יהודיות, אמריקאיות וקנדיות, ומבקש מהן תמיכה להחליף את הכסף הישראלי, ומבקש מהן תמיכה של 40-45 אלף דולר אמריקאי, ומשיג את כל ה-45 אלף דולר האמריקאי האלה, כדי להחליף את הכסף הישראלי. 30 אלף דולר אמריקאים מגיעים מקרן עזריאלי, וחשוב להגיד

ילי: בישראל או שם, בניו יורק?

אלעד: במונטריאול.

ילי במונטריאול.

אלעד: כן, בטורונטו למעשה, בקנדה.

ילי: בקנדה.

אלעד: קרן עזריאלי, קרן משפחת עזריאלי, מחולקת לשתיים, הפעילות של הארץ אינה, הפעילות של קנדה היא לא מה שקורה בפעילות בארץ, משפחת עזריאלי, הם משפחה נדבנית, שנותנים המון כסף לתרבות, כ-200 מיליון דולר בשנה. זה דומה קצת לתקציב התרבות בישראל בכללותו.

איריס: אז מה קורה עם..?

אלעד: קרן עזריאלי מתחייבת ל-30 אלף דולר, ומעבירה 30 אלף דולר אמריקאי לשותף הקנדי שלנו, כדי לקיים את הריטריט, . ושם מתחילה התקפה רבתי שבעצם משחירה גם את מונטריאול דאנס, כמובן, כמובן אותנו, וגם את קרן עזריאלי. ויש שם דרישה חד משמעית מכל מיני כוריאוגרפים ושותפים בתוך הסצנה המונטריאולית, לא לקבל את הכסף של קרן עזריאלי.

איריס: תן דוגמה להתקפה.

אלעד: מיילים למשתתפי הריטריט, אישיים, של כוריאוגרפים במונטריאול, שאומרים לכוריאוגרפים, במיוחד לפלסטינאיות, שאם הם ישתתפו בריטריט, אז מעתה הלאה, בכל פסטיבל שמציג אומנות פלסטינית, הם יודיעו להם שהכוריאוגרפים האלה שיתפו פעולה עם גורמים ישראלים, יהודים. זה לא רק יהודים, זה ארגונים פרו-ציונים שתומכים בג'נוסייד בפלסטין.

איריס: לא פחות מזה.

ילי: אומרים לא לבסוף, כי הוא בסוף יהודי.

איריס: ישראלי.

ילי: לא ישראלי. יהודי.

אלעד: הבסוף הוא בסוף יהודי.

איריס: החיבור, ההלחם הזה, של בסוף יהודי, ישראל, פרו-ציוני, וג'נוסייד, נעשה הלחם.

אלעד: לגמרי.

איריס: אין אפשרויות לעשות הפרדות.

ילי: והאש יוצאת דווקא על היוצרות הפלסטיניות. שהן גם ככה, הן בעמדה מאוד מאוד מורכבת וסותרת, וקשה.

איריס: ואז מה הן עושות?

אלעד: הן מודיעות לנו כשבועיים לפני הריטריט שהן לא, לא יוכלו להשתתף. בריטריט.

ילי מי?

איריס: סחר, רנד.

אלעד: סחר ואסיל בשלב הזה. רנד הודיעה כבר לפני כן. אבל אנחנו בעצם נותרים,

ילי: הן מסירות את עצמן מהפריקט

אלעד: נכון. אנחנו נותרים ללא נציגות פלסטינית כזאת או אחרת. שוב, עם כל הסייגים שדיברנו עליהם מקודם. הריטריט קורה ונפתח כמתוכנן.

ילי: אז עכשיו רגע נדבר על מי נוסע.

אלעד: מי שנוסע? מי שנוסע זה דנה רוטנברג.

ילי: כן, כוריאוגרפית.

אלעד: כוריאוגרפית. רקדנית. יזמת, מנהלת את פרויקט של '48. חי כהן, שהוא רקדן בכיסא גלגלים, מוגבלויות, עובד הרבה מאוד שנים בשיתוף פעולה עם ורטיגו.

איריס: ועכשיו הקים עמותה משלו.

אלעד: והקים עמותה משלו שקוראים לה C5.

איריס: ויוליה מז'צקאיה

אלעד: ויוליה מז'צקאיה שהיא, כמו שהיא... אני אצטט אותה מהפתיחה של הריטריט, שהיא אמרה: שלום, אני יוליה, אני נולדתי וגדלתי במוסקבה, עשיתי תואר בכלכלה באוניברסיטת מוסקבה,

הגעתי לישראל בגיל 22 ובישראל הכרתי את בעלי האוקראיני, ואני היום חיה בירושלים עם בעלי האוקראיני בזהות הישראלית שלי. אם מישהו רוצה לדבר על קונפליקט, אני פה!

אז באמת זה היה... חשוב לי להגיד שאחד הדברים שהריטריט הדגיש בצורה חד משמעית ולא משתמעת לשתי פנים, זה שהמורכבויות העולמיות הן הרבה הרבה יותר גדולות, מאשר הסבסוך הישראלי-פלסטיני. יש איזו תחושה, וגם לי הייתה איזו תחושה, שאנחנו מגיעים והכול יסבוב סביב הדבר הזה. ואז מגיעים מקסיקנים ומסבירים שיש כ-20 נשים שנרצחות על בסיס יומי במקסיקו, כל יום נרצחות נשים, כי הן לא מקבלות שום הגנה מהממשל. ומגיע בחור מהונג קונג, שאנחנו היום יודעים שהונג קונג פוסט הבריטים, ובעצם תחת השלטון הסיני, ומסביר שהם עוברים על רשימת האנשים שקנו כרטיסים כדי לדעת אם יש במקרה אנשים שהם נציגי הממשל הסיני בתוך ההופעות שלהם, ושהם נדרשים בהופעות המחול שלהם לשלוח את כל הטקסט שידובר על הבמה, לפני, לאישור האייג'נט של הממשל הסיני.

ילי: צנזורה

אלעד: מה זה?

ילי: צנזורה

אלעד: צנזורה, לגמרי. זאת אומרת, אין הופעות, אין אלתור. זה לא קיים אלתור, בטח לא בטקסט. איריס: אפשר לדבר על איראן והונגריה... כן. יש היום מגוון.

אלעד: וגם נמצאת שם בחורה סלובנית, כביכול אירופה. לא, לא כביכול. סלובניה זה באירופה, אבל עם קיצוצים של כ-80-90 אחוז, שעובדת בשביל התיאטרון הלאומי, קיצוצים של 80-90 אחוז בתקציבי התרבות שם. גרמניה גם. נמצאת שם כוריאוגרפית. והרשימה היא הולכת... ונראה לי שמה שאני יצאתי מתוך הריטריט עם איזושהי מחשבה מאוד מזוקקת, שאנחנו נמצאים ברגע מאוד לימינלי. וזה לא רק שלנו, הרגע הזה. הוא לא רק רגע ישראלי, יהודי.

ילי: כן, היום זה גם יותר ברור מתמיד עם מה שקרה בארה"ב, ועלייתו של טראמפ

אלעד: כן

ילי: זה ברור שזה עולמי, שזה גלובלי.

אלעד: לצד המורכבות המאוד מאוד גדולה, יש איזושהי שותפות בין יוצרי מחול, ואמונה אמיתית שהכלי הזה הוא valid, שיש לו איזו נוכחות שהיא נוכחות חשובה אנושית. אנושית, שהיא באה לרפא, שהיא נועדה ליצור מפגשים בלתי אמצעיים בין אנשים, ושהביטוי הפיזי של בני אדם הוא

בסך הכול כלי להבעה, ושהוא כלי ליצירת תרבות, לפיתוח של תרבות, לשיתוף פעולה בין תרבויות.

איריס: קהילות.

אלעד: בין קהילות.

ילי: ולהבנה הדדית.

אלעד: כן.

ילי: אז מה קרה שם בריטריט אחרי כל הסערות הפוליטיות האלה? אנשים מגיעים ו...?

אנשים מגיעים, ובמשך שבוע, הימים הראשונים, היומיים הראשונים, הם ימים שהם יותר מורכבים, כי גם ככה בנינו את הריטריט. ויצרנו בעצם איזושהי הצפה של כל המורכבויות שקורות שם, ואנחנו נמצאים שם שבוע - זה יום-יום, אוכלים ביחד, ישנים, כל אחד בחדר שלו, אבל... ישנים ביחד, קמים ביחד, רוקדים ביחד, הכול נמצא בתוך איזושהו מרחב. ובתוך המרחב הזה מתחילות להתפרק החומות, מתחיל הקשר האנושי. פתאום יש מחוות מאוד מאוד קטנות, ופתאום יש... אתה מגלה הרבה מאוד אנשים שיש להם המון ידע והמון ניסיון, ושהם מגיעים מתרבויות מאוד מאוד אחרות. ולא רק שיש להם את כל הדבר הזה, אלא שהם גם כן מוכנים לתת, ושהם מייצרים איזושהו חליפין, שהוא חליפין שלא דווקא מבוסס על השיטה הקפיטליסטית ועל הכסף, ועל ה-"אתם תציגו אותי", "אני אציג אתכם", כזה.

איריס: צריך להגיד משהו גם על החשיבות של הריטריטים האלה, ובכלל לפסטיבלים, במקום מפגש בעצם כמעט יחידי שבו קהילות המחול השונות או קהילת המחול הגדולה יכולה להיפגש מעבר לפוליטיקה, לא שאפשר להימנע מהפוליטיקה, אבל כשכבר מגיעים, אז שם זה המקום שבו קורים דברים. ועוד משהו שחשבתי עליו, שהכוריאוגרפיות הפלסטיניות לא באו, אבל אנחנו כולנו איזה קורבנות של הסיטואציה הזאת. בדרגות שונות, שלא ניתנות להשוואה, אבל החומות האלה שניצבים פתאום ומוארים אלינו מבחוץ ומוקרנים עלינו מבחוץ, זה די מזעזע.

אלעד: לגמרי, אני גם מאוד חשוב לי שלא ישמע כאילו אני מגיע באיזושהי טרזניה, שכאילו... אני חושב שהמורכבות, הריטריט הוא באמת הציף איזושהי מורכבות, ואני גם רוצה להגיד שהריטריט יצר איזושהו חליפין שהוא חליפין מאוד אחר מפסטיבלים. אני הצגתי עבודות בפסטיבלים. הרבה פעמים אתה מגיע עם קבוצה של רקדנים, מנהל הצגה, תאורנים, בלה-בלה-בלה, כל הצוות שלך. אתה מגיע, אתה עושה את שלך, הרגעים שבו אתה מייצר איזושהי חליפין, זה הרגעים של "אחרי", בדרינק שאחרי, וגם אז כולם עייפים, השעה 11 בערב. כאילו, זה מאוד קשה לייצר איזושהו חליפין שהוא באמת מדבר על אמנות ועל פרקטיקות, ומייצר איזושהי שותפות גורל.

ילי: עם נפח, כן. נפח ועומק.

אלעד: ואני חושב שהריטריט והמקומות האלה של המפגשים, הערך שלהם הוא לא יסולא בפז, כי יש משהו בזמן, במרחב שאתה מקיים, ובתוך, במיוחד באיך שאנחנו בחרנו לעשות, שזה לא בתוך חלל אורבני, שבדרך כלל פסטיבלים קורים, אלא באיזשהו ריטריט סנטר. שאתה לוקח אנשים ואתה פשוט שם אותם שם, ומייצר עבורם איזושהי...

איריס: הקשר חדש.

אלעד: הקשר חדש, מציאות אלטרנטיבית, איזשהו... כן, איזשהו מרחב, שהוא מרחב מחבק, מרפא, נותן, ומאפשר להתנסויות.

ילי: תגיד, ולא עלו מתחים מן הסוג שדיברנו עליהם בתוך... עלו?

אלעד: עלו, בוודאי.

ילי: כמו למשל?

אלעד: אני מעדיף לספר מהחוויה שלי ולא דווקא מהחוויה של יוצרים אחרים שהיו שם. אבל אחת הפסיליטיטורס שהיו, הייתה אישה שחורה מקוויבק, שהיא מאוד פעילה בארגונים הפרו-פלסטינים. ויום לפני הריטריט, בערב שלפני הריטריט, כל אחד מאיתנו, מהארבעה הפסיליטיטורס שהיו שם, שיתף את מה הוא הולך להגיד בתחילת הריטריט. והפתיחה שלה כללה, שהיא לוחמת צדק ולוחמת פרו-פלסטינית, ושהיא לוחמת כנגד הג'נוסייד שמתרחש ברגע זה בישראל, איריס: בעזה.

אלעד: בעזה. ואני ראיתי שחור, ליטרלי, ראיתי שחור. ואמרתי לה, אי אפשר להזמין שלושה ישראלים וכמות של אנשים עם פתיחה שכזו. ואז היא היישירה מבט אליי ואמרה לי "איך אתה, גבר יהודי לבן, אומר לי, אישה שחורה, מה להגיד ומה לא להגיד". וזה היה רגע שאני, כל חיי לא ניתנו לי כלים שאני אוכל להתמודד עם סיטואציה כזאת. קודם כול אני גמגמתי, לא היה לי מה להגיד. אני כמובן לא חושב שהיא צודקת, אני כמובן לא אמרתי לה מה להגיד ומה לא להגיד. אבל באותו רגע, כמו שאמרת איריס, לפני כן, באותו רגע שמו אותי בתוך משבצת! אני הייתי הגבר, היהודי, הלבן שהביא את הכסף, ובהיררכיה בגלל שהייתי בעל המאה, אז אני גם הייתי כביכול בעל הדעה. כאשר כל מה שניסיתי לעשות באותו רגע היה להסביר לה שאנחנו, כל אחד מאיתנו, מגיע עם איזשהו בגאג', ולבוא ולקבל שלושה ישראלים שהם נמצאים בתוך מורכבות מאוד מאוד גדולה, בצורה כזאת? זה משהו שאנחנו, אני לא יכול לקבל.

איריס: זה נורא מוזר שהם בכלל לא רואים עמדות התנגדות פנימיות שלנו, וכאילו השטחו אותנו לגמרי.

ילי: אז מה היה?

אלעד: היא ביקשה לא לפתוח את הריטריט, והשותפה הקנדית שלי, קתי קייסי, שהיא המנהלת האומנותית של מונטריאול דאנס, היא פתחה את הריטריט. וכמובן, הטקסטים היו מאוד אחרים, כאילו...

איריס: מה בכלל...

אלעד: גם חשוב לי להגיד שהיא כן קיבלה את המקום להגיד גם את הדעות שלה, והיא כן אמרה אותם והביעה אותם. על אף שכביכול, פסיליטיטור, לפחות לפי התפיסה שלי, הוא לא דווקא, לא תפקידו להביע את דעותיו. וככה אני תפסתי את מקומי גם כן בפסיליטיטור, כי אני לא, אף פעם לא הבעתי מה אני חושב, מה אני מרגיש. זאת אומרת, זה בא בשיחות אישיות ובמה שנקרא אוף דה רקורד, אבל בטח לא בכינוסים הגדולים.

איריס: בטח לא בהתחלה. מה עם שנה הבאה?

ילי: או בכלל לעתיד. מה אתה צפוי לעתיד לדעתך? עם הניסיון שלך והקשרים שלך חובקי עולם. איריס: נלך לריטריט.

אלעד: אולי באמת... אז קודם כול, הריטריט מראש לא היה אמור להיות שנתי, זה אירוע שההכנה אליו, ההגעה אליו, היא מחייבת התארגנות של לפחות שנתיים, אם לא שלוש. אנחנו, כשסיימנו את הריטריט, עוד לפני שהתחלנו את הריטריט, אמרנו שבטח נעשה עוד אחד עוד שנתיים. היום אני יודע בוודאות שלא יהיה אחד ב-26'. אני כן מאמין גדול בדבר הזה. ואני מאמין שכן נרצה לקיים ריטריט ב-2027, זה נשמע נורא נורא רחוק, אבל זה לא כל כך רחוק 2027. אני כן יודע להגיד שמונטריאול דאנס לא יהיו השותפים שלנו, הם הודיעו על זה ממש לפני כמה חודשים.

ילי: איך הם נימקו? או שהם לא נימקו?

אלעד: לא, זו שאלה נורא טובה. אני כן רוצה להגיד שאנחנו נפגשים כל שבועיים, מי שנמצא ויכול להגיע

ילי: זה קשר ממש קרוב.

אלעד: כן, אנחנו נפגשים כל שבועיים. הכוריאוגרפים שהיו בריטריט, שוב, לא כולם מגיעים ולא כולם כל הזמן, אבל מי שכן יוצא לו ומזדמן לו להצטרף לזום הזה, אז הוא מצטרף. והייתה לי פגישה עם קתי קייסי, שהיא אמרה שזה הוריד לה שנים מהחיים, וש... תראו, אני כן חשוב לי

להגיד שהם כן בסופו של דבר החזירו את הכסף, ומימנו את הכסף ממה שנקרא emergency funds שלהם.

ילי: אה, זאת אומרת, הכסף הוחזר.

אלעד: הכסף לקרן עזריאלי הוחזר. אני כן יכול, וגם אמרתי לה את זה בדיוק לפני כמה שבועות, אמרתי שאני מעריץ אותה על הדרך שבה היא התנהלה בתוך כל הדבר הזה. כי אפשר ליפול לכל כך הרבה בורות שמה, והיא כן הצליחה ליצור איזושהי, שוב, עם הרבה עזרה ותמיכה, אבל היא כן הצליחה, כן, המוסד הזה של מונטריאול דאנס, הצליח ליצור איזושהו מבט נרחב יותר, מבט גבוה יותר. והיא כמובן משלמת מחירים אישיים, הארגון משלם מחירים על השותפות איתנו. אז ריטריט איתם לא יקרה, והוא כנראה לא יקרה...

ילי: אוי זה ממש כואב

אלעד: כן.

איריס: כמה הכסף הוא אינדיקציה לעמדות.

ילי: ברור, בוודאי.

איריס: אני תמיד אומרת, להתחקות אחרי מקורות הכסף.

אלעד: כן, אני חושב ששוב, בסצנה הקנדית ובסצנה באופן ספציפי במונטריאול ובקוויבק, יש שם קיצוץ רוחבי מאוד מאוד גדול במשאבים. הרבה מאוד גופים שבעצם לא מצליחים להתקיים.

ילי: למה יש שם קיצוץ? כלכלה ועניינים?

אלעד: כן, יש שם דפרשן, כאילו, מיתון.

ילי: מיתון.

איריס: אני רוצה רגע גם להגיד שכמה הערוץ הזה שאתה יצרת, כמה הוא קריטי למחול הישראלי, כמה קשרים בינלאומיים הם חשובים. כל דבר חשוב היום מאוד, גם לאור העובדה שחשיפה בינלאומית עכשיו התבטל, גם לזה שהמקורות התקציביים של יוצרים בארץ הם כל כך דלים, והאפשרות לעשות רזידנסי מכל הסוגים, להופיע בחו"ל, זו תמיכה קריטית לכל כך הרבה יוצרים.

ילי: גם זה שיוצרים ישראלים מתפרנסים בעיקר ממופעי חו"ל שלהם.

איריס: אז מה שנקרא כאב נוסף.

אלעד: נכון, אני חושב שהערך הגדול של תוכנית כמו 'בין הסדקים', ויש עוד תוכניות כאלה. בעצם זו תוכנית מעט חתרנית במקום הזה שהיא מעמידה את כל השיתופי פעולה שקיימים בשדה שלנו,

בשטח שלנו, בסימן שאלה, ואומרת, רגע, יש לנו עוד משאבים מאשר רק כסף, רק דולר. אלא יש לנו משאבים של ידע, של התמודדות, של...

ילי: ניסיון.

אלעד: של ניסיון, של גם אפשרות... יש פה...

איריס: תשוקה.

אלעד: כן, תשוקה.

איריס: כמו שתמיד אומרים על המחול הישראלי.

אלעד: כן, יש פה, וגם יש פה קהילות מאוד מאוד מעורבות. יש פה הרבה מאוד, בסופו של דבר, העולם, או לפחות המרכזים האורבניים בעולם, הולכים לכיוון הזה. יהיו עוד ועוד ערים שהן כוללות בתוכן הרבה מאוד קהילות, והרבה מאוד אנשים מסוגים שונים. ואיפה אם לא בירושלים וגם בתל אביב או בכלל בישראל

איריס: כן, ואתמול ראיתי את המופע של נור גראבלי בתיאטרון אל סראיא ביפו.

אלעד: ואני רוצה להגיד ששבוע שעבר בגלריה שנקראת אל-מעמל, בתוך השער החדש, ברובע הנוצרי, בעיר העתיקה, היה פסטיבל של בית ספר שנקרא 'דובן', שהוא בצפון ירושלים, והיו שם 25 רקדנים מעל גיל 18, ביניהם שבעה בנים פלסטינים, שב.. שוב, המנעד הכוריאוגרפי, הייתי, שוב, אני לא מומחה גדול, אבל המנעד הכוריאוגרפי הוא בין מסורתי לעכשווי לגמרי. אבל לחשוב שבתוך חודש אוקטובר, אומנם שנה אחרי, מתקיים פסטיבל של מחול שקורה, בלב העיר העתיקה, בעין הסערה העולמית, זה משהו שהוא בלתי נתפס. והוא רק, לדעתי, שוב, מהפריזמה שלי, הוא רק מעודד אותנו להבין שבסופו של דבר, לאומנות הזאת יש כוח עצום, כוח מאוד מאוד גדול ליצור קשרים בין אנשים, ואין דרך אחרת, חוץ מפשוט לייצר את הפרקטיס הזה. זאת אומרת, מה שאתן עושות כאן, מה שאני עושה, מה שרננה [רז] עושה, מה שכל הכוריאוגרפים הישראלים עושים, זה באמת לייצר את המקום מפגש הזה, שהוא על-תרבותי, שהוא באמת מגיע מתוך הענווה של ללכת עם גוף חיים שלמים.

ילי: וואו, זה סיום. תודה רבה.

איריס: אלעד, תודה רבה. אלעד שכטר.

אלעד: תודה לכם, ממש.

ילי: שיחה מרתקת מאוד, וחשובה.

המוזיקה המושמעת בפרק היא 'אי-שם', מאת ערן קווינט.

תודות לרפי אשל, אוראל זמיר וזהר זלץ מאולפני אשל.
תודה לספרייה והארכיון הישראלי למחול בבית אריאלה, תל אביב.
סטרימינג: שמע פודקאסטים ויצירות סאונד.

הפקה: איריס לנה וילי נתיב.
הפרק מצולם וזמין לצפייה באתר חיות מחול ובערוץ היוטיוב שלנו.

אנחנו מזמינות אותכם ואתכן לבקר באתר הפודקאסט חיות מחול', שם תמצאו תצלומים, הפניות לחומרים נוספים ולהירשם לניוזלטר 'חיות מחול'.

איריס לנה היא חוקרת מחול, מרצה על היבטים עיוניים של המחול בסמינר הקיבוצים, מנהלת פרויקטים של ארכיונים דיגיטליים, ויוזמת ומובילה פלטפורמות שיח ותוכן. ניהלה את פרויקט הקמת ארכיון להקת בת-שבע, ואת תחום המחול בפרויקט שימור דיגיטלי של אוספי מחול בספרייה הלאומית.

ילי נתיב היא מורה וחוקרת מחול בהקשרים סוציולוגיים ואנתרופולוגיים, ומרצה בכירה במרכז האקדמי לוינסקי-וינגייט. כותבת על חינוך לאומניות, סוציולוגיה של הגוף, התנועה והמופע, ועל מחול והחברה הישראלית. ילי היא יושבת ראש עמותת הכוריאוגרפים.
האזנתם ל'[חיות מחול](#)' עם איריס לנה וילי נתיב.

©2024 כל הזכויות שמורות ל'חיות מחול' איריס לנה וילי נתיב